Marcel LUCA
Vă plac mutanţii?

Din vârful colinei, întins pe burtă între două tufişuri verzi de manchură, Charlie studia cu atenţie topografia terenului cu scopul de a identifica cel mai prielnic loc în care să-şi organizeze ambuscada. Versantul dealului din faţă primea în plin soarele dimineţii de iulie care poleia cu argint strălucitor sârmele de-a lungul cărora se aliniau, în şiruri disciplinate, pomii încărcaţi cu merele aproape pârguite ale plantaţiei Mac Guire and Company, coborând în terase tot mai largi până la împrejmuirea înaltă de plasă metalică de la poale. Aceasta îşi înşira stâlpii de beton pe marginea şoselei care, venind dinspre Norway Creek, la est, dispărea brusc în dreapta, spre Yellowtown, la nord-est, printr-o curbă "în ac de păr". Mulţumit de acţiunea lui de cercetare, Charlie se săltă în genunchi şi, după ce îşi recuperă din iarba înaltă de timoftică puşca-mitralieră, porni să coboare în salturi repezi spre o mică râpă pe care o identificase cam la vreo sută de metri de curbă. Iarba deasă, boscheţii de trandafiri sălbatici, ca şi o diferenţă de nivel faţă de şosea de circa trei metri, ofereau locul ideal pentru pândă. Soarele încălzea cu tot mai multă putere şi Charlie, pe care îl gâdilau neplăcut picăturile de transpiraţie ce se rostogoleau pe sub tricou dinspre ceafă, de-a lungul şirei spinării, privea cu invidie furnicile cafenii alergând nepăsătoare, la umbra ierburilor de sub nasul său. După vreun sfert de ceas, percepu apropiindu-se dinspre Norway Creek trepidaţia inegală a unui motor astmatic. Înălţă capul şi îl recunoscu, încă de la distanţă, la volanul hodorogitului tractor portocaliu, pe Pete O'Brien, guralivul care muncea cu ziua la Linsturm Ranch. Nu, n-avea nimic împotriva lui. Se hotărî să mai aştepte. Când peste puţin timp se auzi din nou bâzâitul unui automobil, venind dinspre Yellowtown, Charlie ridică arma, îi înşurubă patul în umăr şi-i fixă cătarea pe marcajul care înjumătăţea şoseaua la ieşirea din curbă. Aproape imediat, un break verde îşi expuse pentru câteva clipe profilul clasic de Ford, după care, cu soarele sclipind orbitor în parbriz, o coti spre est. Cu degetul apăsând încet dar continuu pe trăgaci, luptătorul solitar urmărea cu insistenţă ţinta mobilă. Secvenţele următoare s-au succedat cu o iuţeală neverosimilă, dar Charlie le-a surprins exact, pe fiecare în parte, urmărind parcă un film redat cu încetinitorul. Întâi şi-a făcut apariţia în spatele Fordului, derapând puternic, un Oldsmobile gălbui, urmărit la mică distanţă de o maşină vopsită în culori bălţate, a poliţiei rutiere. În clipa în care degetul aduse trăgaciul în punctul critic, când arma vibră într-o rafală scurtă, limuzina urmărită tocmai ieşise, surprinzător, din traiectoria pe care o parcursese în două roţi fumegânde şi, încă insuficient stăpânită, atinse tangenţial, în încercarea sa de ocolire nereglementară, aripa din dreapta-spate a break-ului, imprimându-i acestuia o mişcare de rotaţie spre stânga. În momentul în care şi maşina poliţiei, întovărăşită de urletul sălbatic al sirenei şi aureolată de spoturile roşii ale girofarurilor, îl depăşea, Fordul cel verde tocmai îşi începuse prima dintre cele trei spectaculoase răsturnări care aveau să-l aducă în cele din urmă aproape în dreptul văgăunii de pândă, aşezat pe roţile sale, în curmezişul şoselei. Uluit de cele întâmplate sub ochii săi, Charlie fu cât pe ce să o ia mai întâi la fugă, dar imediat îşi regăsi o parte din sângele rece de care era atât de mândru să facă paradă în

raporturile sale cu fetele pastorului Mac Quina, încât găsi de cuviință să se extragă din bârlogul ce-i slujise de adăpost, pentru a se apropia, din câteva salturi, de maşina accidentată. Cu portiera din dreptul postului de pilotaj smulsă, cu celelalte larg deschise, cu tăblăria capotei strivită în mod jalnic, Fordul părea că-şi plângă cu discreție nenorocirea în picăturile mărunte ce se scurgeau din radiatorul plesnit. Observând cu coada ochiului silueta bărbatului de la volan, încă fixat în chingile centurii de siguranță, cu tâmpla sprijinită de armătura volanului şi ochii goi, lipsiți de expresie, îndreptați dincolo de rama parbrizului făcut țăndări, undeva spre plantația Mac Guire, Charlie renunță la o inspecție mai amănunțită. Se hotărâse chiar să plece, când, la cinci-şase paşi mai în față, aproape în buza şanțului de scurgere, văzu o cutie de carton, asemănătoare celor în care se vând mngile de baseball. Fără să mai stea pe gânduri, alergă spre ea, o puse sub brațul stâng şi, cu arma în cumpănire în mâna cealaltă, începu să escaladeze colina spre primul său loc de observație. De acolo zări, în scurt timp, venind dinspre est, o caravană zgomotoasă de maşini ce unduia ca un şarpe inconsistent în aerul de-acum încins şi tremurător, semn că şeriful din Norway Creek îşi intrase în atribuțiuni. Aruncând o ultimă privire spre locul accidentului, Charlie o luă la goană spre casă, ocolind cu grijă, de la distanță, uriaşul buldog al mătuşii Bettsey, evadat din nou de sub ocrotirea ei tiranică, sări peste gârla atât de pretențios numită Glass River şi, cu sufletul la gură, pătrunse pe poarta din spatele grădinii. În coliba răcoroasă, meşterită cu mâinile sale sub bătrânul cireş, rezemă puşca-jucărie primită în dar cu două zile mai înainte, la împlinirea vârstei de nouă ani şi, aşezându-se pe o mână de iarbă cu picioarele încrucişate, îşi contemplă prada de război.

Nu fără oarecare trudă, Charlie reuşi să dezlipească fâşiile late de scoci şi să ridice capacul cutiei în care descoperi, fără prea mult entuziasm, zece tuburi de sticlă, aşezate în alveole potrivite pe măsura lor în masa de poliester. Cum era fiu de medic, înțelese de îndată că avea de a face cu un soi de eprubete, închise însă la ambele capete, în pântecul cărora lucea verzui un lichid vâscos. Dintr-o precauție instinctivă îşi propuse să predea trofeul cucerit în luptă tatălui, însă ghinionul intervine întotdeauna cu amendamentele sale atunci când planurile unui puşti nu îl includ şi pe tovarăşul lui de joacă, înspeță un cățelandru de vânătoare pe nume Bob. Căci iată-l pe Bob năvălind sub acoperişul wigwamului şi lătrând bucuros, în timp ce sare cu labele din față pe umerii băiatului. Scurta vânzoleală a fost suficientă pentru ca eprubeta cercetată să ajungă din mână sub tălpile bocancilor de iarnă (asimilați cu cei ai puşcaşilor din infanteria marină), iar lichidul eliberat să se scurgă printre firele de iarbă. Charlie adună prevăzător cioburile, puse cutia cu restul de capturi pe un butuc ce-i servea de masă şi porni spre casă cu puşca în bandulieră, sugându-şi preocupat degetul pe care şi-l rănise. Bob îl urma vioi, încercând mereu să hăpăie fluturii multicolori ce străbăteau în zbor dezordonat spațiul aerian al potecii. La prânz, Charlie fu muştruluit pentru inexplicabila lipsă a poftei de mâncare, apoi fu apostrofat copios pentru neatenția-i condamnabilă care a dus la spargerea unei vaze de porțelan chinezesc din colecția paternă şi certat cu toată severitatea pentru răutatea ce o dovedise călcând fără ezitare coada motanului răsfățat al familiei. În cele din urmă tatăl, doctorul James Everett,

îi ceru să-i aducă servieta aflată în maşina parcată în faţa garajului. După mai bine de jumătate de ceas de aşteptare, impacientat, doctorul îi ceru doamnei Alice Everett să-i prezinte în faţă feciorul spre dreapta judecată. După puţin timp mama se reîntoarse, aproape fugind, cu Charlie în braţe şi cu lacrimi în ochi. - Pentru Dumnezeu, Jim, ce-o mai fi şi asta? L-am găsit sprijinit de cutia poştală din stradă, plângând şi repetându-mi: "Mamă, nu ştiu unde sunt!..." Speriat, răsturnând scaunul pe care şezuse, doctorul se repezi spre ea, luându-i povara preţioasă de la piept pentru a o depune apoi, grijuliu, pe patul de consultaţie al cabinetului său. În zorii dimineţii următoare, după veghea neîntreruptă la căpătâiul băieţelului, tatăl exclamă cu glas surd în timp ce privea îndelung la coloana arginitie a termometrului, pentru a ocoli, poate, privirile disperate ale mamei: - Meningită! În forma cea mai gravă...

*

Pentru Nick Simons, şeful diviziei Securitate, ieşirile violente ale lui Aloys J. Tornhill, directorul executiv al laboratoarelor VITROMAX, nu reprezentau o noutate. Cu toate acestea, cea căreia trebuia să-i facă faţă acum nu suferea vreo comparaţie. În cele din urmă, Tornhill îşi şterse fruntea transpirată cu batista albă de la piept şi reformulă cu voce răguşită, epuizată, ideea pe care o exprimase până atunci prin urlete paroxistice: - Cum a fost posibil să-l laşi pe Sanders să transporte singur, de capul lui, fără pază corespunzătoare, o substanţă care costă peste zece mii de dolari miligramul? Nu am pierdut doar un savant de calibrul lui, ci şi rezultatele unei munci de câţiva ani! Unde sunt cele zece flacoane de concentrat?! Nick Simons consideră că e momentul să se facă auzit: - Domnule director, nu a fost prima dată când Sanders s-a sustras regulilor de securitate, pe care ştiţi prea bine că le detesta şi le ignora în aceeaşi măsură. Transportul flacoanelor la instalaţia-pilot din Norway Creek era fixat pentru a doua zi, cu un conteiner blindat, etanşeizat biologic şi cu discretă, dar sigură, pază înarmată. Ca de obicei însă, el a preferat să ne tragă o cacialma, acţionând ca un iresponsabil... Poliţistul fără uniformă făcu o scurtă pauză, apoi continuă precipitat: - Cât despre "material", nici urmă! Am scotocit împrejurimile locului cu pricina, la centimetru pătrat, în două rânduri! Dacă ancheta poliţiei, ca şi a noastră, n-ar fi stabilit, indubitabil, că a fost vorba de un accident nefericit, nepremeditat, m-aş fi gândit la o înscenare mizerabilă, dar aşa... - La dracu! bătu Tornhill cu pumnul în masă. Şi totuşi, se află în mâna cuiva! Îţi dai seama ce dezastru ne paşte dacă nu recuperăm eşantionul în întregime? Imaginează-ţi numai că presa află de existenţa acestui nou virus, îşi pune, firesc, întrebarea: "Cui prodest?" şi-l reperează pe clientul arab! Dincolo de eşecul financiar, s-ar înşirui anii mulţi de puşcărie pe care îi prevede Legea boicotului împotriva ţărilor care practică terorismul de stat. Nick Simons se foi neliniştit pe scaunul său, tamburinând cristalul mesei de conferinţă din faţa sa cu degetele mâinii stângi, frecându-şi apoi, gânditor, bărbia proeminentă. -Şi totuşi, domnule director, ar exista câteva indicii firave... - Dă-i drumul, ce te mai moşmondeşti atâta! se aprinse domnul Tornhill din nou. - Dintr-o relatare a unui muncitor agricol aflat în trecere cu tractorul, cu doar câteva minute mai înainte de accident, la câţiva paşi de locul cu pricina, s-ar fi aflat un copil, un puşti... - Dumnezeule! Ce simplu ar fi să... - O clipă! Băiatul, cam de zece ani, este fiul doctorului James Everett. Necazul

este că-i inabordabil! Se pare că a fost atins de o formă de meningoencefalită deosebit de violentă. - Dumnezeule! se repetă din nou directorul executiv, de astă dată cu glasul aproape pierit. Unde se află acum? - După o noapte petrecută acasă, în stare de inconştienţă, a fost transportat ieri la clinica Fundaţiei Frederikson, din Yellowtown... Aloys J. Tornhill se sculă în picioare şi îşi purtă cu paşi repezi trupul slăbănog spre una din ferestrele cabinetului. După câteva clipe de meditaţie, se întoarse cu faţa spre Nick Simons şi-i spuse cu vocea lui şuierată, dintotdeauna: - Nick! Eşti un profesionist! Ia măsurile necesare şi, la noapte, să-mi scotoceşti casa doctorului Everett cu maximum de atenţie şi minimum de colaboratori. Discreţie totală! Verifică bine mansardele, subsolurile, magaziile, garajul, în general locurile predilecte de joacă ale unui copil imaginativ... Şi bagă de seamă: ratarea trebuie să-ţi pară tot atât de inacceptabilă ca şi propria-ţi moarte!... *

Lăsând larg deschisă portiera Plymouth-ului său, doctorul James Everett sări peste cele trei trepte ale intrării şi, străbătând micul hall învăluit în obscuritate, pătrunse val-vârtej în biroul fratelui său. Aşa cum se aştepta, acesta se lăfăia neglijent în fotoliul-balansoar, cu picioarele sprijinite pe un colţ al biroului şi cu privirea pironită pe zbenguiala peştişorilor dintr-un acvariu minuscul. În spatele său, între cele două ferestre zăbrelite, trona afişul care contribuise la victoria în alegerile pentru funcţia de şerif al oraşului - un chip zâmbitor sub impecabila pălărie Statson deasupra căreia plutea inscripţia:

CEL MAI BUN ŞERIF pentru Oraşul Nostru,

iar sub nodul cravatei, îndemnul:

VOTAŢI-L pe EDWARD EVERETT v ŢINTAŞUL DIN YELLOWTOWN! v

Porecla o binemeritase prin calităţile dovedite în tirul sportiv şi... profesional. Şeriful tresări şi, în timp ce-şi readucea încălţările la sol, întrebă cu voce neliniştită: - Ce face Charlie? - Îşi revine! E o enigmă că pot crede chiar că este salvat! Răspunse doctorul trântindu-se pe scaunul din faţa biroului. - Iuhuuuu! chiui unchiul băiatului în cel mai autentic stil texan, în timp ce punea la vedere, cu viteza unui iluzionist, o sticlă începută de gin şi două pahare. Dă-i drumul, cu amănunte! mai zise în timp ce turna băutura. - A scăpat, însă, Edy, crede-mă, ca medic, nu-mi pot explica cum! Şi-apoi... mai sunt nişte chestii care mă neliniştesc. Încep să am bănuieli că virusul care l-a infestat pe Charlie este creat artificial, într-un laborator, prin inginerie genetică, desigur... Şi încep să am convingerea că el era destinat să devină o armă nevăzută, dar implacabilă. Faptul că băiatul a scăpat mă face să cred ori că experimentul se află încă într-o fază primară, ori că modul de inoculare nefiind cel avut în vedere de autori, i-a stimulat lui Charlie o reacţie violentă, dar eficace, a sistemului imunitar... - Nu-ţi mai fă gânduri rele, Jim, zise Edward Everett ştergându-şi mustaţa roşcovană, umezită de gin. Trage-i o duşcă şi ia lucrurile aşa cum sunt! - Tocmai asta-i, Edy. Le iau aşa cum sunt. De fapt, am venit să ne sfătuim asupra unor fapte care sunt mai aproape de preocupările tale de om al legii, decât de experienţa mea ca medic... Cu iuţeala-i caracteristică, şeriful scoase dintr-un sertar un carneţel şi un creion. - Te ascult. - Ei bine, ieri, pe la prânz, am primit vizita inopinată a unui individ care s-a prezentat ca fiind funcţionarul unei agenţii de detectivi particulari din Santa Barbara, PRIVATCONSULT... - Nu există!

exclamă răspicat şeriful. - A prezentat o legitimaţie... - N-are importanţă! Treabă de meseriaşi. Zi-i mai departe! - Mi-a spus că are mandatul unei firme producătoare de insecticide pentru a face investigaţii menite să recupereze un set de eşantioane de substanţe în curs de testare, care a fost pierdut, dintr-o neglijenţă, pe porţiunea de şosea din apropierea proprietăţii noastre şi că avea motive să creadă că acesta fusese găsit de Charlie, care, ca orice copil curios, le-a ascuns pe undeva. Rugămintea lui, având în vedere pericolul potenţial prezentat de substanţele respective, era să le căutăm şi să le recuperăm împreună. "Trebuie căutat în locurile de joacă predilecte unui copil cu multă imaginaţie!" îmi tot repeta în timp ce făceam, amândoi, investigaţii prin toată casa... - Dar aţi găsit ceva? interveni, nerăbdător, fratele. - Nu. Omul era dezamăgit, nu se mai dădea plecat, aşa că l-am dat aproape afară. Trebuia să ajung la clinică, s-o schimb pe Alice la patul băiatului. Acolo, am rămas până la urmă amândoi, pentru că atunci când ea a vrut să se reîntoarcă acasă, a constatat că un derbedeu tăiase mai multe cabluri de la instalaţia electrică a maşinii. Azi dimineaţă, după ce-am reparat stricăciunile, am revenit acasă, unde am crezut că fac un infarct! Cineva ne făcuse o percheziţie, de data aceasta fără menajamente, din care a rezultat un haos deplin şi distrugeri multiple de obiecte... În timp ce culegeam cioburile colecţiei mele de vase chinezeşti, mi-am amintit de chestia ce o tot repeta individul din ziua precedentă, cu privire la locurile preferate de joacă ale copiilor "imaginativi"! Cum dracu' uitasem de coliba lui Charlie din grădină? Am fugit într-acolo şi, într-adevăr, am găsit imediat o cutie cu nouă flacoane pline cu o substanţă gelatinoasă, sigilate, după cum am observat şi resturile alteia, risipite pe jos. După ce mi-am adus din casă mănuşi de cauciuc, am decopertat solul colibei şi l-am transportat cu o roabă la groapa de var, răstur-nându-l acolo. Cutia cu cele nouă flacoane am introdus-o în focarul cazanului de la instalaţia de calorifer, am aprins injectorul şi... Şeriful sări în picioare şi, smulgând supărat pălăria aflată deasupra telefonului de perete, o trânti energic de podea. - Ce te-ai apucat să faci?! Ai distrus nişte probe imediate, probe primare!... - Poate. Dar... erau prea periculoase. Cu toate că, până la urmă, ar fi putut reprezenta un necesar obiect de schimb... - Cum adică? - Se pare că cei care le căutau, negăsindu-le, şi-au îndreptat atenţia spre Charlie, cred că vor să ajungă la el... Ori ca să-l descoase, ori poate şi mai mult, ca să-l investigheze ca pe-un cobai cu privire la efectele produse asupra lui de acest presupus virus... - Pe toţi dracii, ce te face să crezi asta? - Un telefon! Uite, astăzi, la câteva minute după ce ai vorbit cu Alice, sora şefă a fost sunată de un tip care, prezentându-se sub numele tău, s-a interesat, în calitate de unchi grijuliu, de starea sănătăţii nepotului, a vrut să ştie dacă i-a revenit memoria, dacă este transportabil şi aşa mai departe... Şeriful se aplecă cu vioiciune şi-şi recuperă pălăria de pe jos, o puse pe cap aranjându-i maşinal marginile borului cu degetele unei mâini, în timp ce degetele celeilalte pipăiau patul pistolului de la şold. - Să mergem! Trebuie să arganizăm o pază permanentă şi asta o putem face cel mai bine dacă îl readucem acasă...

*

După două luni şi mai bine de convalescenţă forţată, timp în care fusese ţinut în casă ca un veritabil prizonier, lui Charlie i se ridicase monstuoasa interdicţie. Această hotărâre era urmarea unei discuţii dintre tatăl şi unchiul

său, în care acesta din urmă încheiase: “Este cazul să lichidăm nesiguranța asta! După cele două încercări de răpire de până acum, vor urma şi altele, poate mai rafinate, poate mai periculoase. Le vom întinde o capcană!”... Aşa se face că, după o lâncezeală nesuferită prin spitalele de răniți de război din spatele frontului, încercatul puşcaş marin îşi regăsise locul de pândă, în apropierea obiectivului. Cătarea puştii-mitralieră prelua, fără tremur, toate țintele mobile ce se iveau când din stânga, când din dreapta. Ei bine, iată-l pe guralivul Pete O’Brien la volanul tractorului său portocaliu, zicându-i voios un cântec din care nu se desluşeau decât frânturi din refrenul săltăreț: “Lizzie, Lizzie, nu fi rea, Saltă sus pe şeaua mea, Iu-hu-hu, o-la, o-la!...”
Consecvent în simpatiile sale, Charlie îl lăsă pe veselul Pete să treacă nevătămat. De altfel, preocuparea lui principală tindea să devină un Chevrolet alb care, stând parcat pe dreapta, imediat după ieşirea din curba “în ac de păr” dinspre Yellowtown, îi obtura serios câmpul de observație, fapt care îl irita peste măsură. La bordul automobilului, Aloys J. Tornhill, directorul executiv al laboratoarelor VITROMAX, se răstea în microfonul unui talkie-walkie: - Detectivule, este fără precedent răspunderea ce mi-am asumat-o prin participarea mea directă la acțiune! De fapt, simt că e o tâmpenie... Deci, atenție! La cinci secunde după ce semnalizez cu farurile, cobori spre obiectiv şi îl imobilizezi rapid, înainte de a ajunge eu în dreptul tău. La două mile de aici, facem joncțiunea cu elicopterul!... - Am înțeles, domnule! răspunse cu glas înăbuşit Nick Simons, nescăpându-l din ochi pe băiat. Acesta, neştiutor de ambuscada în care căzuse, tocmai luase hotărârea să rezolve în mod radical chestiunea ce-l preocupa. Va proceda aşa cum observase el, cu uimire, că este capabil s-o facă de când se înzdrăvenise de boala aceea cu nume complicat. Întâi închise ochii, concentrându-şi gândurile la Chevrolet-ul cel alb, apoi, deschizându-i chiar în clipa în care farurile acestuia străluciră palid, îl ridică la câțiva metri de asfalt. Nu se aşteptase să-i reuşească treaba asta atât de uşor, căci n-o mai făcuse decât cu obiecte mai mici şi mai uşoare, scaune sau mese, aşa că, sedus de ideea verificării performanțelor sale, săltă şi mai mult auto-mobilul, suspendându-l cam la nivelul coamei dealului din fața sa. Era exact momentul în care, concentrat la ce avea de făcut, Nick Simons ajunse în spatele puştiului, imobilizându-l, iar Edward Everett, Țintaşul din Yellowtown, instalat sub un măr al plantației Mac Guire, apăsa pe trăgaciul unei carabine, trimițându-i proiectilul, cu precizie profesională, spre fruntea transpirată a detectivului. În secunda următoare, automobilul, rămas fără suportul voinței lui Charlie la peste şaizeci de metri înălțime, alunecând pe o parte, ca o pasăre rănită, se prăbuşi cu zgomot în mijlocul şoselei, iar apoi explozia rezervorului de benzină îl transformă într-un rug autodevorator...